

خور ۽ خبر ۽

لنڊڪي شعرونه او ادبي ٽوٽي

ليکوال: محمود حميدزي

Ketabton.com

دکتاب پیژندپاڼه

نوم: خوري خبرې

ليکوال: محمود حميدزی

تايپ او ډيزاين: محمود حميدزی

دپوښتنې ډيزاين: مسلم اخکزی

دخپريدونېته: ۱۴۰۳ ه ل

دليکوال خپاره سوي اثار:

۱ په سمندر کې دملغرو لتون

ټولنيزې ستونزې او دحل لارې يې

دفکرونو جوړښت او هغوی ته وده ورکول

۲رون سيند

لومړۍ شعري ټولگه

۳ په کایناتو کې دقرآنکریم علمی معجزې

(د زرو څخه درکھکشانونو د الله جلّ جلاله مخلوقات)

۴ (د انسان په بدن کې دقرآن کریم علمی معجزې)

(د انسان د بدن د حجرو څخه درنښجونو دنسجونو څخه درغړو دغړو

څخه در بدن پورې: هراړخيز طبي مالومات او د عقيدې دلا کروړ کولو

درسونه)

۵ دالماسو پڼې

(ديښتومتلونو د ويلو ځايونه او علتونه)

۶ ژور اندونه

(دويمه شعري ټولگه)

۷ پيه ژوند کی دبرياليټوب 50 رازونه

۸ څنگه ژوند وکړو

(د نړۍ د پوهانو او برياليو وگړو د سلگونو ويناوو ژباړی)

۹ خوږی خبری

(لنډکی شعرونه او ادبی ټوټی)

۱۰ ننګوونکی پوښتنی او ځوابونه

(سلگونه طبی، ساینسی، جغرافیوي، بیولوژیکي، ذهني او ټولنيزي پوښتنی)

دليکوال خبرې

دې کتاب کې په ادبي ژبه د ژوند ځينې خوږې او ترڅې
ځينې لارښوونې سوي دي دا چې ځينې نازک الفاظ شتون
پکښې لري هيله ده اند، فکر ونه کړئ چې فحشا ته
مورابولم ژور اند وکړئ دې کتاب کې هيڅ دفحشا او بر بند
څه نسته بلکې دلته ماهڅه کړي چې وگړي سيده لاري ته
را وبولم!

دا زما هغه اندونه دي چې دکلونو په اوږدو کې مي ليکلي
اوستاسو درنو لوستونکو د ادبي تندې دخړوبولو لپاره مي
په دې کوچنۍ ټولگه کې راټول او خپاره کړل!
په درنښت محمود

يادونه: ددې کتاب د چاپ حقوق دليکوال سره خوندي دي، دکتاب
همدا پي ډي ايف بڼه بيله بدلونه هرڅوک خپرولی سي د چاپ
اوبدلون حق يې څوک نه لري!

ای کاش هر شیبه مې، ستا خواته کتلی
 او ستا دښکلا د لیدو څخه برخمن وای،
 ستا څخه مې د بریا او ناپاينه ژوند خبرې اوریدای.....
 او په خیالونو کې د دې نه پاتې کیدونکي ځان، روح
 او نړۍ څخه بهر لیرې تللی وای!

مورن هله خپلې هیلې د لټې په پری په غاړه را وځړو کله چې
 هوډونه مو د وپرونکو توپانونو د لیدلو له کبله وپیریري، وډار
 سي.

هغه وخت زموږ خاورین وجود:
 دمخکې سره خپل ارثي مینه پیل کړي او نه غواړي دهغې د
 راکښوونکي ځواک پر وړاندې ودریري، تل غواړي مخکه
 لمس کړي او د خوځښت تکل نه کوي، دا چار ددې لامل سي
 چې مورن مات سو، ولویزو او دوگړو دسترگو څخه خورا ټیټ
 مالوم سو، مورن دخپل پیدا کوونکي نا خوښي وموندو او نه سو
 کولی دخپل اري دندې لپاره کړنې سره وپېیو، نا خبره سو او
 شیبې مو دلانورو خواشینوونکو شیبو د را رسیدا منتظري سي!
 هووو: مورن باید خپلې هیلې ونه وژنو،
 همدا دهیلو ژوندي ساتل دي چې: مورن دهسک لورته را
 بولي!!!!

دلويي هیلې دپورکیدا زیری راکوي او که هغه زیری رښتیا هم
 مورن ته ستر او ښکلی مالوم سي، مورن به هیڅکله په خپل تل
 پاتې هډوکي مخکه ښکل نه کړو،
 خوځنده به یوو.....

خبرې

خوږې

ناخبر به نه يوو....

ټيټ به نه يوو....

خوښې به وموندو.....

خپله اړه دنده به په بڼه ډول سرته ورسوو.....

کله چي موږ دخپلو موخو لور ته مزل کوو:
دتیاروشپو،
مستوسیندونو،
بی مهاره توپانونو،
سوځوونکي لمر او اغزونو لارو څخه تیريرو:
زمونږ موخي هم هيڅکله دومره مغروري اوبې وفا نه دي چي
زمونږ ستړياوي اوزحمتونه بابېزي وگني
او زموږ سره دیدن کولو ته هغه وخت سوبې نه سي چي موږ
هغوی ته درسیدا په پار رښتني هیله کړي وي!!!!

خبرې

خوږې

ښه نوږېمن هغه وگړي دي چې :دخوانۍ نشه يې وزغمل او
خپل هوښ يې پکښي دلاسه ورنه کړ!

ستا!!!!

دخوږو يادونو وړمې دزړه ښه نه پايانه خوښۍ راوړي!

کله چې زړه مې دنړۍ دنپاکيو دگرد څخه پريمان سي: ستا په
پاکوونکۍ اوپاک نوم باندي يې پريولم!!!!

دزړه ارام ستا په يادونو کي نغښتۍ دۍ!!!!
هغه زړونه سکون نه لري چې:
ستا دښکلاگانو څخه مخ واړوي!

مرگ دازمويني ورستۍ ورځ ده دهغه ورسته يا تل پاتي بريا يا
تل پاتي ماته پيليري؛ خوځيني بختور دي دماټې ورسته بريالي
سي!

زه دهغو ورځو په هيله او اميد ژوند تيروم کومې ورځې چې :

ستا خواکي ستا در نظر لاندي و اوسيرم!!!!

ژوند دلويو هيلو دپوره والي لپاره بس نه دي:
ژوند يوازي هغه ازموينه ده چي بريالي به يې خپلو ټولو هيلوته
ورسيري!

دلته درنو ستورو رڼا څوک نه وينې .
وگوره ستوري ټوله شپه انتظار کوي ځان سوځوي چي وگري
دهغوى ووينې،
دهغوى سربښندنه درک کړي، خو خلک دهغوى په درک
اوليدلو کي سوستي کوي ځانته دومره تکليف نه ورکوي چي
يوار خپلې سترگي دهسک لورته کړي کړي زه حيران يم
دکمزوري وجود لرونکي دغه وگري ولې هسک ته نه گوري؟
ولې غرور کوي؟
په داسي حال کي چي دهغوى زړونه د کمزوري وړتيا لرونکي
دي چي دهغې په نشتون،
دوى دخپل کوچنى برخي پرته دتل لپاره په هغه گرد بدليږي
چي ذري يې دنړۍ په ټولو برخو ویشل کيدلى سي،
افسوس... دا څومره بده ده :يوکمزورى څنگه دومره جورت
وکړي!

خبرې

خوږې

دخپل عقل دمزي دکرور کولو په پار، دمرغانو دخولو څخه ستا
دستایني دزمزمو داوریډلو حس ته تم یم،
هیله لرم دهغوی دهر ویی په مانا ځان پوه کړم اوستاسره دمینې
کولو په هڅه کي وړاندې لاړ سم!!!!

خبرې

خوږې

د زلفو په تارونو کې مه بندیره:
بلکې زړه او سترگې دي باید
د پوهې په پیچلو، کږو وږو لارو کې بندي پاته سي،

که په زلفو کې دي زړه بندسو ستامینه پوهه به خپه سي،
دانو بده ده چې د دوو ژوندونو خوښۍ کیدای سي په یوې
بدله کړي،

که د پوهې پر زلفو مټن او د کتاب پر مخ دي زړه بایلوئ:
هله به دي سترگې دباز په شان لیدونکې او زړه به دي د زمري
په شان پیاوړې سي، هووو
مه ښکار کړه، ښکار وکړه د هغو وییونو ښکار چې توري یې
ښکار کړي وي،

داسې به ته ورورو د جملو او د پوهې د سمندر د لویو ښکار
کوونکو په ډله کې تاج داره ښکاري سي!

.....

په نړۍ کې د بریا هیڅ لوری نسته بېله هغه سمت څخه چې:
ستا لور ته تللی!

مور به هله بريالي سو چې:
ستا لور ته ستا پر قدمونو،

ستا پر ښوول سوې لار گړندې گامونه واخلو،
ستا منزل ته رسیدل د ناپاينه خوښیو، نه خلا صیدونکو
نیکمرغيو او نه بیانېدونکې ښکلا، وخت، شیبې او لیدل دي

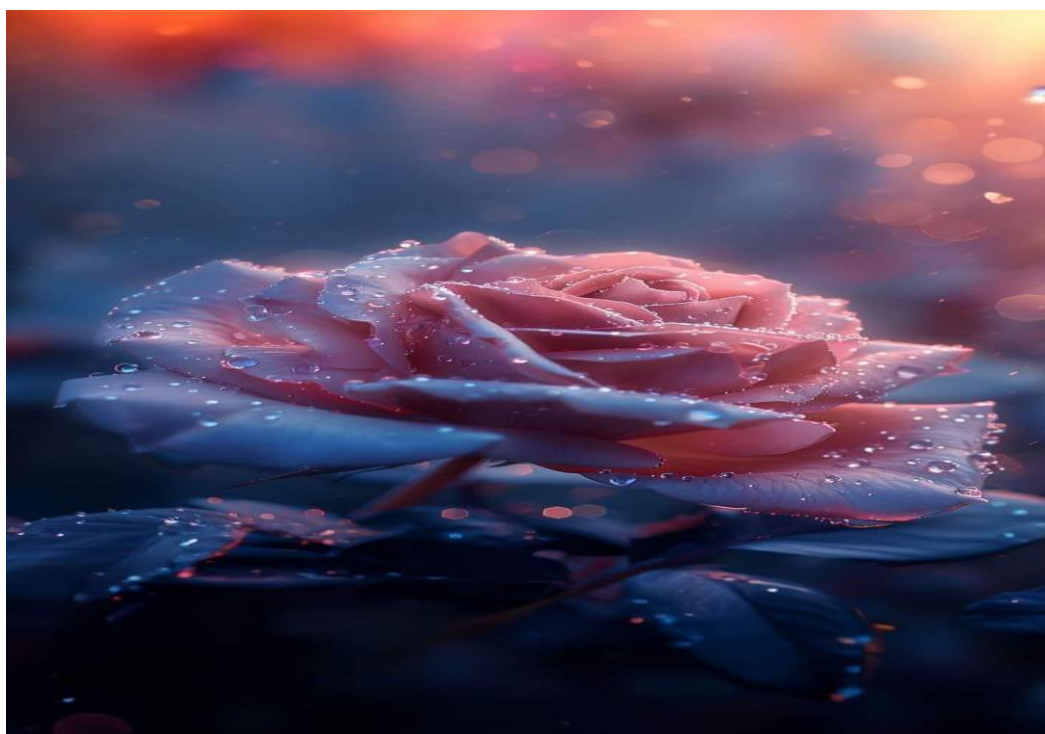
انسان ستړی سي ددې هر څه څخه ځینې وخت مې نه پوهیږم

کله کله مي شعور، درک، ذهن، تجربه وسواس،
 غماز او که زړه ووايي: بس دی!
 نور هيڅ قلم مه را اخله ولې ځان ستړی کوي، ولې دهغو
 خلکو لپاره چې تل غواړي بیده پاته سي دخوبه د راکښنستلو
 چيغې او ناري وهي!
 ولې خپل ډېروخت دهغوئ لپاره لگوي:
 حال داچې ته خپل چاري لري چې هغه بايد سرته ورسوي،
 ولې تل دهغو ويیونو په پیلو او ښکلو امیلونو په جوړولو
 بوخت یې چې راغونډول او پیل یې ستا دورښتانو یو یو
 ژونکی کمزوری کوي او په مغزو کې دي شور جوړوي، آیا دا
 وگړي په دي هرڅه ارزي؟
 آیا دوی تا درکولی سي؟ یادوی ستا پيلي امیلونه په رښتیا هم
 لیدلی او ښکلا یې حسوالی سي؟
 بیا خپل ځان ته خپل ځواب ورکړم او ووايم: کیدای سي ستا
 دپیول سو ملغلرو امیلونه کوم ښکلی په غاړه کړي او ښکلايي
 ور ډېر کړي؛ هغه ښکلو په ټولۍ کې لا نور هم ښکلی مالوم
 سي او د په غاړه کړي امیل دملغلرو په رڼا باندي په تیارو کې
 لار وموندي!
 یا هم د غوتیو څخه ښکلي گلونه وتوکيږي او نورو گلونه وپالي
 دا چار غوره دی ځان ستړی کړه او لاهم نور دپوهې په سمندر
 کې غوتې ووهه، ملغلرې ومونده او ډبریا په تار کې ځلانده او
 روښانه ملغلرې وپيوه، دا چار ښکلی دی او کیدای سي تا او
 نورو ته دنړیو دخوښیو لامل سي!

ليکواله او شاعر ته!
کله چې غواړي پاشلي ملغلرې په لمن کي راټولې کړې او بيا
بنکلي اميلونه تري جوړ کړي، پام دي وي چې:
دملغرو خلا دشهوټونو دسمندر په اوبو پري نه ولي!
دغه بنکلي پيپل سوی اميل د ماديواتو او امتيازاتو دبنی دخولي د
اور لورته مه ورنيزدي کوه، ترڅو تل پاتي والي ته يې زيان
ورسيږي!
خپل دملغرو اميل ته دي درښتيا کروړ مزی ور واچوه، دنړيو
دژوند دسيند په ابو يې پريوللی، دستورو په رڼا خلیدلی بنکلی
پريږده
ترڅو غوټی پري گلونه ونېسي او بنکلي يې په غاړه کړي

ای کاش کیدلی سوای چي ستاسره مي یوځل لیدلي وای...
یوازې یوځل او دکلونو دفرق لمبې مي ستا دبنګلا د ارام
بخښونکو وړانګو،
په درک کولو مړي او دوصل خوږې شیبې مي د حسونو هره
برخه په داسې خوځښت را وستلي وای چي :
هغه خوځښت په بل هیڅ موجود باندي هومره شور نه
جوړوي!!!!
ای کاش کیدلی سوای ستا خوږې خبرې مي ستا دخولي څخه
اوریدلي وای ترڅو،
د بدن هرې ذرې مي ستا دخبرو په اوریدا دهسک لورته الوتل
پیل کړي وای او هغه حای پوري یې رسولي وای چي نور
مخته ته تلل دحان سوځل دي او دهغو په اوریدو بلکي لکه لیدو
باندي یې دنړۍ دخوښیو په اړه پوره پوهه لاسته راوړي
وای!!!!

ښکلا دي تعريف نه لري:
ستاښکلا دلمر دخلا څخه ډېر ځلانده!
دسپوږمې د راغبرگي سوي رڼا څخه ډېره ارام بڅښونکي!
دگلونو دوږمو څخه ډېره خوږه، دسهار دنسيم څخه ډېره خوښي
ورکونکي ده!!!!

.....

هرشپه مې آندونه ستا په نوم او خبرو يادولو څږوبوم او هيله لرم
چې خوب کې به ستا دښکلي مخه دښکلو وړانگو په ليدلو باندې
سر لورې سم!!!!

زمور بديو ته درسيدا تنده....
 دهغوى دپاره دوخت بربادولو هيله.....
 په هغوى كي دغوته كيدلو شيبى.....
 خومره دپري بدې، زيان رسوونكى او ناكامه كوونكي دي!!!!
 تنده به يې زمور دتل پاتي تندي لامل سي!
 وخت پري بربادول به مور ته ناپايانه، نه ز غمل كيدونكي او
 دتصور څخه پورته بد او زحمت كوونكي وختونه راكړي!!!!
 كه په هغوى كي غوته سوو په سترو، دپرو ويرونكو داسي تيارو
 كي به غوته سو چي هيڅ رڼا به نه وي؛ هيڅ ډاډ به نه وي او
 هيڅوك به مو نا اوريدل سوي، لعنتي كړيزي وانه وري!!!
 هو دا كړيزي به دومره بدې وي چي هيڅ پيداكړل سوى به
 دهغوى دكولو هيله ونه كړي!
 دا تنده خومره به ده ده،
 دا وخت بربادول خومره دزيان څخه ډك دى او دا غوته كيدل
 خومره سوځوونكي دي، هوووو
 خورا دپرررر دپرررر: سوځوونكي!!!!

زه د بريننا درناوی کوم:
 همدا بريننا ده چي زما دژوند د ډېريدا لپاره په بيا بيا
 غورځکي، جراقي وهي او نه پريږدي د بدن واکمن مي دخپل چار
 څخه ستړی او بي پامه سي،
 د بدن پاچا هيڅکله دا توان نه لري چي د بدن واکمن ته امر
 وکړي،
 زما د بدن واکمن يوازي ديوه او بي سياله واکمن په امر خپله
 دنده درهغو مخته وړي، ترڅو امر ورته وسي نوربس دی!
 دده مزل درهمدي ځايه پوري وو!
 نور دی دلته ارزښت نه لري!
 دی بايد خپل لومړني ځای ته ستون سي هغه ځای ته چي دده
 بنسټ دده څخه خورا ډېر وخت مخکي دهمدي ځايه پيل سوی
 وو!
 دا به زما د بدن دواکمن زما سره وفا په ډاگه کړي، که ده زما
 سره وفا کړي وه، رښتيا يې زما دپاره ښه او غوره گڼلي وه زه
 به بريمن او سرلوری سم، که ده زما دستر دښمن او ستر احسان
 هيروونکی خبره منلي وه زه به دتولو بدبختو څخه لوی بدبخته
 يم، نا پايښه انتظار به گالم،
 نه تصور کيدونکی، لمر، تودوخه او تنده به گالم،
 دتولو گلونو څخه ښکلی او ټول گلونه به راڅخه مخ وایروي
 تنده به مي تنده پاته سي،
 بري ليک به مي د نه ستايل سوي سمت څخه راته وړاندي سي،
 هيڅکله به بيا ښاد نه سم!
 هيڅ وخت به خوښي ونه موندم!

خبرې

خوري

هيڅکله به ښکلي ونه وينم!
 وبه کوټل سم، وبه رټل سم، وبه ايشېرم!
 دا به نا پايانه دغمونو څخه ستر خورا ډېر ستر هومره ستر چي
 ددې حای هيڅ غم او اندېښنه به ورته هيڅ، بيخي هيڅ مالوميري!
 هو دا زما د بدن په واکمن پر اړه لري چي ما چيري
 بيايي؛ دستري ماتې لور ته او که دسيوري لاندي، دستري
 تودوخي په ورځ هوساينې، دخوږو اوبو د ويشوونکي په لاس د
 سترې تندي څخه دخلاصون دجام خوا ته، يا دبريننا په شان د
 بيرونکي پله څخه دتيريدا لورته اوکه دستر گل بن دگلونو سره د
 ديدن او دتل پاتي، هيڅکله نه خلاصيدونکي خوښی لورته!

زما بريننا خوښه ده، همدا بريننا ده چي زما دماتي او بریا
 لپاره په بيا بيا جراقي وهي او زما د چپه لوري غوښه په
 خوځښت را ولي، دا غوښه زما د بدن واکمنه ده، که دا بريالی
 سوه زه به بريالی سم، که دا دناکامی لورته ولاړه زه به ناکامه
 سم،

لاسونه کچکولوم او وایم چي:
 زما د بدن واکمن دي کږي او دتیارو څخه ډک لورته نه ځي،
 هوو...
 تل دي دبریا لورته نېژدي کيري او رڼاوي دي موندي!

خوري

خبري

هرلوستونکي پوه نه وي او نه هر لوستونکي دتيرايستونکي
 سمندر دتل څخه د لاره ورکونکو پوښتونو ځوابونه لري هيڅ
 سوال به ځوابه نه دي او هيڅ تير ايستونکي داسي سوال نه
 لري چي هغه دي درنا او بریا د عقيدو د خاوندانو پر عقیده باندې
 تور داغ وي او ځواب دي يې نه وي!
 بس دومره ده چي زموږ سره به دپوهې او رڼا د سمندر په تل،
 منځ يا حتا مخ کي د ځواب د موندلو وړتيا نه وي!

.....

موږ دپوهې مينوال يوو غواړو دپوهې په سمندر کي د ژوند
 دبريا او راتلونکي د خوښيو ملغلري وموندو!
 هو....

زموږ مخته به سمندري توپانونه، سخت اورښتونه، نه ز غمل
 کيدونکي تنده، سمندري د اړونکي، لوړې ژوري احمق غماز
 راسي خو:

موږ به خپل د موندلو هڅو ته دوام ورکړو پري به نږدو چي
 زموږ مخته خنډونه زموږ هيلې را مړي او روح مو را ژبل
 کړي!

موږ کروړ هوډ کړی دبرياليتوبونو د موندلو هوډ!!!!
 په راسته لاس دبري ليک دراختلو هوډ!!!!
 دوير ونکی پله څخه دبريښنا په شان تيريدلو هوډ،
 دکب داينې دخوړولو کروړ هوډ
 او موږ به خپل موخي ته رسيزو.

خبرې

خوږې

هر ورځ مو چي مو ستا په يادونه پيل سي،
خبرې درسره وکړو خبرې دي واورو موږ به ولې بدبخته سو؟
زموږ بريا بنکلا او راتلونکي يوازي اويوازي ستاسره په
دوستي او تاته په سرتيتي کي نغزل سوي دي!!!!

.....
کله چي تا تکل کړي وي چي ملغلري وموندي ته به هغوي ته
هوسا ونه رسيږي.....
ساحل به لار کي اغزي درته وپاشي!
سمندر به دي دخپلو تو پانونو په ځواک خبر کړي او وژونکي
کبان به دي بدن زخمي کړي!!!!
که دي بيا هم دملغرو موندلو هوډ کروړ وو او وړاندې تللي
هله به ته بريالي سي او دسمندر دکلکوصدفونو دمنځ څخه به
ملغلري په لاس راوړي!
لويو هيلوته په رسيدا او دلويو موخو دلاسته را وړلو په لار کي
دردونه، غمونه او کړاونه هتمي دي!!!
بريا دهغو وگړو په برخه کيږي چي نه دريږي، نه بيريزي او نه
ناهيلى کيږي!!!
بريا لاسته راوړل...
لويو موخو او هيلو ته رسيدل وخت، ستړيا او زحمت ته اړتيا
لري!!!

د ښه ملگري سره یوه پيالې چاوي د سیند په خواکي په ورین
تندی څینل او دژوند دځوښیو په اړه خبرې کول کیدای سي
دژوند دځوښیو څخه یوڅه برخه پر مور ولور وي!

.....

مور دځلگو مخونو ته گورو نه دهغوی چلند نیکو او اخلاقو ته!
دا څومره بده ده چي ښکلي ځان په اخلاقو نه ښکلي کوي!
دمخونو ښکلا تیرایستونکي ده، انسانان باید ښکلي زړونه
ولري!

ددې لپاره چي پرمخونو اوبه تیري کړو او په درملو یې سپین
کړو:

خپل زړونه به دپوهې دکتاب غونډ په ترتولو رڼو اوبو پریولو
ترڅو ټول بدن مو ښکلی او ځلا کوونکی سي، تل پاتی ځلا
کوونکی!

درواغجنه ښکلا ډېره پیکه، ناپاینه او تیر ایستونکی ده!
ښکلا داخلاقو په بڼ کي جوړه سوي، په پوهه کي نغږل سوي
او دپرهیزگاری په عطرو معطره سوي جامه ده چي دهر بدني
ښکلي په برخه نه وي!

بریالي وگړي هغه دي چي رښتني ښکلي وي او رښتني ښکلا
دگلونو دپالونکي په خوښی او دگلونو په ښونو کي موندل کيږي!
هو همدا ښکلا ترتولو ښه او رښتني ښکلا ده!!!!

د کوچنيو ذراتو، وړو زړونو، ډېرو کوچنيو بدنونو خاوندان يوو
خو: غرور مو دهسک څخه هم لوړدئ، درومو او دځان بربادې
ته لارلنډوو!!!!

.....

کله چې موږ لوستونکي سو،

گټونکي به سو!!!

لوستنه ده چې موږ دپوهې دسمندر په ناپايانه سفر
دهغو وگړو سره مخته بيايي چې زموږ څخه وړاندي دي او
زموږ څخه مخکي يې دابنکلی او خوښي ورکونکي سفر پيل
کړی وو!

راسی ځانونه ته وزرونه واخلو، کتابونه زموږ وزرونه دي!

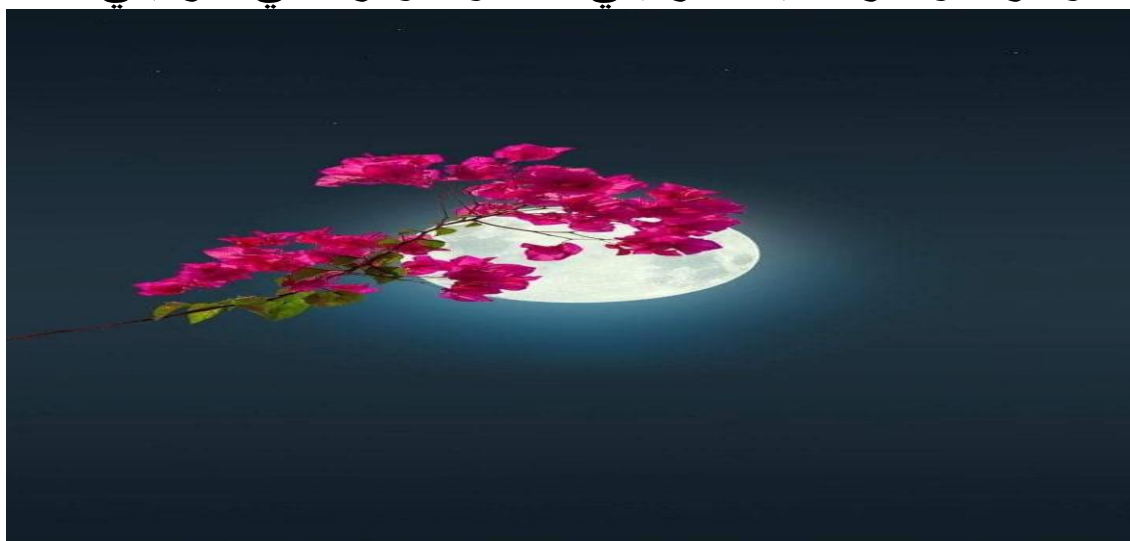
ز مور مخ ته يوه ونه زر غونډيري چي په هغې کي دولس گلونو
موندو.
هر گل دیرش پانې لري، دهرې پانې پنځه ډوله وړمي ځي، هره
ډول خشبو يې ز مور روح، جسد او زړه ته خوښي او ښکلا
بخښي!
که مور دهغوئ د وړمو خورولو په وخت کي دهغوئ وړمي
حس نه کړو: مور ستر زيان کوونکي یوو، داسي زيان کوونکي
چي هيڅ زيان هومره ستر نه دی!!!
دتیارو او غمونو زیری راکوونکی زيان، دهغوئ د وړمو په سم
نه حس کولو کي نغښتی دی!

=====

دتیاره ماښام څخه مي زدکړه وکړل، چوپتیا مي غوره کړه؛ ځکه
خومي ستوري خپل ملگري وموندل!!!

تیاره شپه؛ د شپور می را غبرگه سويه رڼا؛ ځلاند
ستوري، خور نسیم؛ بهاندي اوبه؛ امرمنونکي اورجوري؛ ښکلي
ونې؛ دنگ او کروړ میخ سوي غرونه؛ ناخبره ژوي اوبې کبره
زرغونیدونکي، پراخه غبره لرونکي!!!!
ټول یو څه وایي!!!!
هو یوازي یو څه؛ ستاستاینه!
دوی مغروره نه دي په پوره چوپتیا خپلې ښکلا گاني خوروي
او ښکلو ته سلامونه ليري.
خودا ټولې ښکلا گاني هغه وخت زمونږ لپاره هیڅ دي؛ تر هغو
چي مونږ په ښکلا گانو کي ژور اندکونکي نه سو، ځان په خپلو
ناتوانه او لږ مزل کوونکي اندونو کي ستا لپاره ورک نه
کړو، روح مو ستا پروړاندي خپل ځان ټیټ نه کړي،
زړه مو غرور ونه سوځوي، مغز مو سیده لارونه موندی، سترگي
مو دبريالیک ته نه سي، دجام تنده مو هیره وي درټولو راته
گران نه سي
اوزړه مو ستا خبرې درک نه کړي! مونږ به در هغو سرلوري
نه سو تر څو هره شپه سر ټیټي نه سو، هو رښتني سر ټیټي!!!!

روح مې دتیارو په منځ کې د لمنځه وړونکو وحشیانو په منځ
کې ورک وو، د عقل پرې مې شکیدلې، لیدل مې تیاره او اوریدل
مې ویرونکي وه، یو ږغ مې واوریدئ...

ستاد خبرو ږغ!!!!

ژغورونکي خبرې وي!

در نیژدي سوم:

عقل پرې مې کروړ سول، درنا گانو خلا مې سترگې راپرنیستلي
غوږونو مې دبړیا خبرې اوریدل پیل کړل، درنا گانو سمندر ته
ننوتم او وحشیان راڅخه په تیښته سول.

زه به در هغو بنادیم ترڅو چې ستا خبرې اورم او د گلونو
دښکلي پر قدمونو دنیغې لاري سمت ته ستنیرم!

حيرانوونکي ده!

ما دژوند خوښۍ دمرغانو په ږغونو، دزغونو ونو په ليدلو داوبو
دنازک او خوښي ورکوونکي شور په درکولو او دخپل خالق په
ياد کي وموندل، هو کله چي مي دناروغانو څخه دهغوی
دناروغيو په اړه واوريدل دشکر ږغ مي پر ژبه روان سو او
بيله ناروغۍ مي دنړۍ دهرې شيبې درناوی کول پيل کړل!

.....

نړۍ ښکلې ده ددې دومره ښکلا لامل يې ستا ښکلا ده!
ستا دښکلا ستاينه، يادونه او دهغي درناوی کول برياليتوب دی!!!

زه مې دخپل آند په هغه برخه کې په ډولنو تړلی يم،
 کومه برخه کې چې: زما دژوند اوږده کیسه لیکلې سوي ده،
 هو، دلته ماته ژوند هسک معلومېږي خو افسوس زه خبرنه يم
 چې، زما ژوند ډېر لنډ دی او هيڅکله دتل پاتې ژوندسره سمېدلې
 نه سي، زه غولیدلې يم هوو....
 ډېر غولیدلې!!!!

.....

دمدو دي په یادونو کې داسې راگیر يم لکه په هسک کې چې
 سپوږمۍ دستور په منځ کې را گیره ده،
 زه بختور يم چې ستا یادونه راته لا نوره ښکلا راکوي نه
 پریرېدې چې تیارو کې ورک سم، خپله رڼا خورول ودروم او یو
 بي ارزښته خاوره سم!
 همدا ستا یادونه، تیرې خبرې دي چې ماته یې ارزښت راکړی،
 زه بختور يم چې تا لرم، ستا یادونه لرم، ستا خورې خبرې
 لوستلې سم،
 انتظار کوم لانور انتظار، اندکوم لانور ژور اند، خیالوکې دي
 ځان ډېوم ترڅو دسختو ورځو څخه بریمن درتا پوري ځان
 درورسوم او ستا په کتو مې د عمر ونو ستړیا دتل لپاره ختمه
 سي!

زما ناچيزه خبرې، غزلونه، نظم او شعرونه ستا په ستاينه پيل
کيږي او ستا دښکلا په يادونه پای ته رسيږي، ومي بڅښه!
زه پوهيږم چي زما لږ ليدل، ډېر کم اوريدل، ډېره لږه پوهه ستا
ټولي ښکلاگاني نه سي ليدای، نه سي اوريدای او نه سي درک
کواي....

ما وبڅښه هيله کوم ومي بڅښه،
خو زه غواړم ياد دي کړم او ستا خوبنوته سلامونه وليږم!!!!

خبرې

خوږې

بريمن هغه وگړي دي چي دخوانۍ نشه يې وزغمل او خپل
هوښ يې پکښي دلاسه ورنه کړ!

ستا دخوږو يادونو وړمې دزړه بڼ ته ناپايانه خوښۍ راوړي!

کله چي زړه مې دنړۍ دنپاکيو دگرد څخه پريمان سي ستا په
پاکوونکۍ اوپاک نوم باندي يې پريولم!!!!

دزړه ارام ستا په يادونو کي نغښتی دی!
هغه زړونه سکون نه لري چي ستا دښکلاگانو څخه مخ
واړوي!!!!

مرگ درواني ازموينې ورستی ورځ ده دهغه ورسته يا تل پاتي
بريا يا تل پاتي ماته پيليري، خوځيني بختوردي چي دماتي
ورسته بريالي سي!

دوړخي غماز هڅه کوي د اند پري مي ستا د یادونو څخه
و شکوي،
زما او دده دښمني تل پاتي ده زه به دې یادونه کوم او د ستاینو
په سمندر کي به دې غوتي وهم!

کلونه وکړیږو، دښو شپو او ورځو انتظار وکړو، خو لاسته څه
راسي هغه شپې او ورځې چې زموږ، لپاره یې شتون تکرار
وي، هغه ونې، هغه گلونه، هغه غرونه، هغه سیندونه
وي اړینه ده اندوکړو:
آیا موږ تیروتلې خونه یوو؟
زما ورځ، شپه او شپې خو به چې موږ ته تکراري مالومیږي،
راباندي په لټې نه تیریږي؟
دا خو به ددښمن تیرایستونکي دام نه وي چې موږ یې دښو شپو
ورځو دراتلو په تمه تمه تیرایستلي یوو؟
هو دا دهغه دام دی!
زما ورځ نن ده!
زما شپه هم دا نن ده!
په سترې ازموینې کي دبریا لپاره ماته همدا شپه راکول سوي
ده!
هو همدا شپه چې زه یې په لټې تیروم!
دغه زما دازموینې دتیارې وخت دی!
زما لپاره همدا شپه ده!
دا لهظه دتل او تل لپاره زما لپاره نه تکراریږي!
زه باید تیاری ونیسم!

خبرې

خوږې

دستري ناکامۍ او زما په مینځ کې باید نه ماتیدونکې کروړ
دېوال وي!
زه باید دگلونو په مینځ کې دمودو لمر وهلی ازغن بوټۍ پاته نه
سم!
ماته هم باید،
دتاند کېدا په پار ژ غورونکي اوبه راکول سي!

خبري

خوري

دمدو ستري زړونه ستا په سکون ورکونکو خبرو ارام مومي!
هغو چي لاره ورکه کړي وي لارموندي!
هغه چي هيلې يې مړې سوې وي بيایي هيلې راژوندی کړي!
ستا په خبرو کي دنړۍ ټولې رڼاگانې راغونډي سوي؛
هيڅ تياره دهغه چا مخته نسته کوم څوک چي
ستا خبرې خوښوي!
دزړه يې اورې!
دښکلا پک ويیوونه دې تږي زړونه اوبوي!
بختور دي هغه وگړي چي:
تل دې خبرو څخه خبرې کوي!

ولي ځانته دگلونو پرځای دزقوم ترڅه بوټي خوښ کړو؟
ولي دتل پاتې رحمت څخه تل پاتې زحمتونه غوره گڼو؟
هو موږ کولی سو دلته تخم وکړو:
دگلو يا ترڅو زقومو.
هوساينه رانیسو يا زحمتوته.
موږ دلته کښت کوونکي يو:
دښه تخم کرولو حاصل ښه او دبد تخم کرلو حاصل هم بد وي.
دغه ځای دمانیو،خوښیو،رحمت موندلو او دهغوئ دلاسه ورکولو
ځای دی!
دا موږ پوري اړه لري چي څه خوښوو
تل پاتې سکون يا تل پاتې کړاو!
نیکی موندل کيږي، بدی رانیول کيږي!

خبرې

خوري

زموږ ژبه، اندونه، خوځښت، هڅې، زيار موږ ته يا خوښۍ راکوي
يا غمونه!

ښه خوداده چي موږ د څو ژرتېريدونکو شېبو په خوښيو
تير نه وځو

او دتل پاتيو نيکمرغيو او خوښيو دموندو په پار لږ وخت؛ ډېر لږ
وخت زحمت وباسو:

او تل پاتي برياليتوب ته ځان ورسو!

دتيرو په شان کلک زړونه لرونکي،

دوگړو پر دردونو نه دردېږي،

هغوی هڅه کوي وگړو ته زيان ورسوي،

خپل داور پاشونکو خولو

او اغزي لرونکو لاسونو په مرسته:

د نرمو زړونو په ښکلې بدن کي نه رغيدونکي، کړونکي

اوداسي زخموڼه جوړوي چي هغوی دتل لپاره دردوي، و

زوروي او ځوکلوي،

خو ياد چار ددوی په گټه پای نه مومي!

دتيرو زړونو خاوندن بايد پوه واوسي چي

تيري په کروړو فولادي ماتولونو ماتيري

او ذري يې بيا داسي خوري وري کيري چي

هيڅ وخت به راتولي نه سي!!!

خبرې

خوړې

د خبرو په ژورو کې په اند کولو او د پېښو په اړه رېښه پسي
گرځېدلو سره، تاسو دځيرکۍ او وينتابه درشلونه موندۍ!

د مرغانو ښکلي غبرونه، داوبو نرم او زړه ته سکون ورکونکي
غبر، د غرونو هسک او بې کبره سروونه، دراتلونکو هيلو په دام
کې گير هغه تنکي گلاب، ستا د بريا څخه پرېمانه خبرې داهرڅه
د دې نړۍ ښکلاگانې دي!

کانه دي هغه غبرونه چې د تل پاتې خلاصونه غبرونه نه اوري،
راندې دي هغه سترگې چې دلته هيڅ ښکلا نه وينې،
ناکاره دي هغه حواس چې دا هرڅه نه سي درک کولی!!!

دنړۍ دټولو خوښيو څخه هغه خوښې ستره ده چې دسختې تندي
څخه ورسته درنو اوبو په خواکي ودريري او دتل پاتي
ژغورنې، خوښۍ او بریا اوبه درته دهغه چا په لاس درکول سي
چې نړۍ ته يې رڼا گانې راوړي او ستا وجود يې ارزښتمن
کړی دی!!!!

که تا راته دټولو څخه گران ونه اوسي
بيا خو به زه بدبخته يم!
ستا په مينه کي زما بخت،
سرلوري او برياليتوب دی!
زه به ولي پرتا مئين ونه اوسم؟:
ستا ښکلا د لمر څخه ځلانده او د سپوږمۍ څخه ښکلې ده!!!!

خبري

خوري

دتيارو څخه به هله ته راووهي:
کله چي دي زړه کي درنا مينه پيداسي،
ستا مينه او رنا ته درسيدلوکک هوډ به ډېر ژر تا دتيارو اوتور
تمو څخه درنا او روښنايي سمندر ته ورسوي.
په هغه سمندر کي غوټه سه او ډېر پيمانه روښنايي په مرسته
ملغلري لټوه.

کوم څوک چي ماته مني هغه برياته نه سي رسيدای، دما تي
اوبريا په منځ کي توپير صبر دی!
دچا چي باور کروړ وي هغه بريالی کيږي،
څوک چي باور نه لري هوډ دلاسه ورکوي او چاچي هوډ
وبايله هغه هرڅه بايلي!

کله چي ژوند مو باشعوره او انديال پاته کيدل غواړي.
کله چي ژوند مو خوښ اوسيدل غواړي،
کله چي هيلي مو پوره کيدل غواړي،
ولي د عقله باغيټوب غوره کړو؟
ولي انديالی څخه کرکه وکړو؟
ولي دځان لپاره د ناخوښه اوسيدو پريکړه وکړو؟
ولي پر برياليتوب باندي باور ونه لرو او دستونزو سره رخه او
داميد سره دښمني وکړو؟!
ژوند دښکلا گانو څخه پريمان،
د طبيعت دشور څخه شتمن او دستورو دورانگو څخه ډک دی!
مور هله ستر تيروتنه کوو چي خپلي هيلي وژنو، غمونه پيرو او
يادونه هيروو!!!!

دسترگو کتل مو دومره کمزوري دي چي:
پوره مخلوقات نه سو پري ليدای خو :
ادعاکوو چي مور پياوري يوو،
غرور مو په اندونو اومغزونو کي واکمني کوي!

په هره زره خاوره زما دبنواوبدو کړنو حساب په روڼ ډول
ليکلی دی، داچې زه يې نه وينم، نه په پوهيرم دا زما ناپوهي
دتور هسک په شان بنکاره کوي!

خبرې

خوږې

دخپل عقل دمزي دكروړ كولو په پار،
دمرغانو دخولو څخه ستا دستانې دزمزمو داوريډلو حس ته تم
يم...

هيله لرم دهغوئ دهر ويی، په مانا ځان پوه كړم اوستاسره؛
دميني كولو په هڅه كي وړاندې ولاړ سم!

كله چي يوازي وي: نعمت در باندي نازل سو؛ هغه نعمت چي
كه موږ گټه تري واخلو، منگولي پري ټينگي كړو ستر توب ته
به ورسېږو،

يؤبل ته به زيان ونه رسوو،

يؤوالی به غوره كړو،

يؤدبل سره به رخه نه لرو،

تل به بريالي يو،

ته به زموږ د سترې تندي په وخت كي داسي جام راكړي چي
ټول دردونه او سترياوي به مو ليري سي،

بيا به تنده ونكړو،

حتا تنده به لانه پېژنو،

دا به څومره لويه نيكمرغي وي چي ستادر شا ستا پر قدمونو
دبيرونكي،

ډارونكي پله څخه په برياليتوب تيرسو او هغه بن ته ورسېږو

چي ښكلا ته يې هيڅ بن نه سي رسيدای،

بختور به هله سو چي: ستا گاونډيان يو...

څو مره لوی بختور!!!!

سلامونه درته ليرم ای زیری راكړونكي!!!!

سلام درباندي وايم!!!!

غوښتل مې والوزم خو:
سختو اوسپيرو توپانونو مې ،
وزرونه تار تار کړه،
دکمزوري باز په پشان يې پرځمکه راو غور ځولم،
خو.....
زه ماته نه منم،
وزرونه مې خپله گنډم او دهسک سته؛
دسپينې سپوږمۍ مخته؛
دغرونو پر سر الوتنې ته ځان تياروم،
غواړم دسيندونو ښکلا دهسک دلوري ووينم او د ښکلي ابد
لپاره دسمندر څخه دالماسو په موندلو او راکښلوکي بريالی
سم!!!!

1398/4/10

مور ډېرې هسکې هيلې لرو.
داسې هيلې چې کيدای سي
دهغوئ لاسته راوړل او ورته رسيدل دومره ارزښت ونه لري!
دهمدغو نه پوره کيدونکو هيلو له کبله،
زموږ زړونه بې سکونه او نا ارامه وي،
خپه يو،
خواشينوونکو اوزيان رسوونکو اندونو مو
د عقل پرې سوست يا شکيدلو ته نژدې کړي وي!
هو کله خو دې ارزښت هيلو دپورا کيدا په پار ځانونه تياره او
زحمت ورکونکو کوهيانو ته نژدې يا وار واچو،
ولې داسې وکړو؟
ولې سم او ژور اند ونه کړو؟
او ولې داسې ونه وايو؟
زه دلته څه کوم؟
زما دنده دلته څه ده؟
آيا زما داغوبښتنه زما دسترې بريا لور ته غځيدلې نيغه لاره ده؟
آيا دا زما دغه زغمل کيدونکي تندې څخه، دژغورنې هيله ده؟
که نه ده: بياولې زه دومره خفه واوسم؟
ولې مې زړه وزوروم؟
هو زه هرڅه لرم:
روغتيا،
خواره، جامې او ستره معنوي ډالۍ:
هغه ډالۍ چې په ميلياردونو انسانانو کې زه ورته غوره سوي يم
دا هرڅه بس دي!
دا هرڅه پرما ډېر دي!
دا هرڅه چې زه يې لرم وړيې نه يم!

خبرې

خوږې

بڼه نو زه خپه ولې سم؟
ووايه زه ولې خپه سم؟
دروغتيا شتمنې لرم هغه شتمنې چې ډېروگري يې په ارمان
اوښکې توې وي!
زه بايد هيڅ وخت خپه ونه اوسم!
دا هرڅه چې ماته ډالۍ سوي زه يې ورنه يم!
زه بايد مننه کوونکې و اوسم، نه گيله کوونکې!
مننه کوونکې!
رښتنې مننه کوونکې!

دښکلو او اړينو کتابونو لوستنه موږ لوړوي، داسي چي بريا ته
موږ نه بلکي بريا موږ ته اړه کيږي او زړه راباندي بايلي!

اړتيا نسته دوگړو دويښتابه لپاره سپک کوونکي وييونه وپيل
سي:

اميل تري جوړ او دوگړو غاړو ته ور ولويږي، که داسي وسي
ياد اميل به بي خلا او ښکلا به يې ډېره نه ليدل کيدونکي وي!

ستا يوټانيه ژوندومره قيمت لري لکه دتولي نړۍ تولي خزانې
اوټوله شتمني يا دهغي څخه هم خورا ډېره گران قيمته ده،
يانې ته نه سي کولی دتولي نړۍ په سته شيانو يوه شيبه وپيږي
ځکه ته په همدې ثانيه کي جنت گټلي سي
اوپه همدې يوه ثانيه کي ته خپل ځان دد ورځ داوسيدونکو د ډلې
څخه گرځوي ياکولی سي!
توبه وباسه دالله جل جلاله څخه دخپلوگناهونو بڅښه وغواړه
مرگ ستا انتظارکوي ته دمرگ يي اوته دمرگ څخه چاره نه
لري!

خپل رښتني هيله او موخه درهغو وڅاره:
ترهغو دي سترگي ليدل پريږدي؛ غوږونه دي اوريدل پريږدي،
لاسونه دي پورته کول پريږدي، پښی دي دتگ کولوڅخه منعه
سی اوتل پريږدي،
هوډمن واوسه خپل موخه وټاکه او بريا ته ځان ورسوه!!!

خبرې

خوري

دشپې چوپتيا، دستورو شغلې، د سپوږمۍ خندانه خيهره، داوبو
دشور موسيقي، د حشراتو سندرې او ستا يادونه د طبيعت
بنکلاگانې دي!!!

ستوري شاهدان دي چي:
نوم دي د تيارو په منځ کي؛
د حشرو د غبرونو د موسيقي سره يوځای،
د زړه د تله زمزمه کوم او د سپوږمۍ لورته يې،
د مئينانو د قاسد په لاس ورکوم!!!!

خبرې

خوږې

هيڅ بنکلا، هيڅ رڼا هيڅ بریا نسته ټولې بنکلاگانې، ټولې رڼاگانې
او ټولې بریا وي ستا سره موندل کيږي!

ما هوا ته خپل اهوڼه امانت سپارلي ترڅو درتا پوري يې
سلامت در ورسوي!

خبرې

خوږې

ستا دبنکلا هومره بنکلا مي دنړۍ په هيڅ بنکلا کي نه ده ليدلي
ځکه خو زه :

يوآزي ستا بنکلا ته بنکلا وایم،
نوري بنکلا وي راته بي رنگي او بد رنگي بنکاري

که دنړۍ ټولې بڼيگني را غونډي کړو ديؤه بد ليدونکي زړه
تسلا به پري ونه سي!

دهغو تيارو څخه ډار نه لرم: په کومو کي چي ستا يادونه راسره
مله وي!!!

هغه رڼا چي دټولو څخه ډېره ځلا لري ستا دوينه راغبرگي سوي
ورانگي دي!!!!

سکون څه دی داچي دسپوږمۍ بنکلی مخ درته بنکلی بنکاره
سي،

دگلونوخوشبو بڼه احساس کړي،
دمرغانودزمزمو او د اوبو دشوره خوند واخلي،
دحشراتو ږغونوکي اند وکړي،
سپړلی درته په خپل رنگ بنکاره سي،

خوري

خبري

سترگي دي دلمرځلا روښانه وويني،
زړه کي دي ويره او هيله شتون ولري،
دسهار درنگيني او ښکلا څخه خوند واخلي؛
هووو

داسي چي دناروغی په بستر او درغتون په کوټه کي نه يي
پروت بلکي دښکلي شنه هسک ليدل درباندي ښه ولگيري؛
خوند تري واخلي،
وجدان دي ارام وي او دکوم چا سره دبدو کولو په گردونو دي
دزړه کونجونه نه وي ککړ!

ما دي په ستاينو باندي دشعر ليکلو تکل وکړ خو اندونو مي هيڅ
ويونو ستا د نه شمېرل کيدونکو ستاينونو لپاره ونه موندل،
ما وبخښه زما داند پري دومره کروړ نه دي چي ستا په اندونو
کي الوتنه وکړم او ځان مي هيرکړم!

ځيني موهيلي راسموري كړي،
اوځيني مودهيلو بن ته دخزان په شان راسي اودهيلوسموري،
زرغوني ونې مو راته خزان كړي.

دلته يوزي توب نسته،
دا خفگان هيڅ دى،
دا غمونه کوچني،
دا شتمني بې ارزښته ده،
دا ښكلا تاريخه ده،
دارغونه خوښي راوړنكي نه دي،
داخوندونه ترخه دي،
داڅښل مجبوريت دى
بې كسي دماځيگر ده!
سترخفگان د چپه لاس دى!
لوى غمونه په كنده كي دي!
ازښتمنه شتمني دباورده!
اره ښكلا دلويي ونې دپانو ده!
ښه ږغ د اجازې دى!
خوږ خوند داينې دى او تنده ماتونكى څښل دحوض دي!!!

خبرې

خوري

زما دژوند ټولې خوښۍ تاپوري تړلي دي،
که ته راڅخه خفه يې زه به هيڅ وخت خوښ او بريالی ونه
اوسم،
ستا خبرې مي خوښ ساتي،
خبرې دي دگلو څخه خشبو لرونکي او د کوثر داوبو څخه
خوري دي،
بريا پکښي نغښتي ده،
ژغورنکي دي،
دزړه ناروغۍ او خستگي مي ستا دخبرو په اوريدو لمنځه ځي،
په خبرو مي دي پوه کړه چې دنړيو نيکمرغيو ته ورسيرم،
پرما دي نظر وکړه چې ژوندونونه مي سم سي؛
مه راڅخه خفه کيږي چې لولپه به سم، ماغزه او زړه به مې اور
واخلي او په تل پاتيو تاريخيو کي به بند پاته سم!

خبرې

خوږې

دگلونوسره مینه کوم،
دخوشبوڅخه یې خوند اخلم،
بنکلاته یې گورم او بنکلاکې یې ژور آند کوونکې یم:
ترڅنگ یې داغزو پالنه هم کوم،
غواړم اغزن بوتې هم گلونه وکړي!

قدمونه وړاندې ږدم،
تیارې د سپوږمۍ د بنکلي مخ په لیدلو ورکې سولې،
ستوري راته نیغې خو ورکې سوي لارې بڼې،
زه هیله لرم بریالی خپل منزل ته ځان ورسوم!

په هسک کې ستادمخ په انځورونو پسې لټه کوم،
ستا دخبرو وږمې مې د دردمن زړه پر زخمونو ملهم ږدي،
وړاندې ځم اوستا گلونه قدمونه څارم، بنایي زه ستا په بنوول
سویه لاره په بڼه ډول لارنسم:
خو هڅه کوم پر همدې لارې بریالی خپل منزل ته ځان ورسوم!

دسترياو پندمو اخیستی دهوسایني په لټه موپښې دتيا کو څخه
پریمانه دي:
مورستري یو،
خو هیله لرو تل پاتي خوښی او هوسایني ومومو!

هر شپه مې آندونه ستا په نوم او خبرو یادولو خړوبوم او هیله لرم
چې خوب کي به ستا دښکلي مخه دښکلو وړانگو په لیدلو باندې
سر لوری سم!!!!

دخپل عقل دمزي دکروړ کولو په پار،
دمرغانو دخولو څخه ستا دستایني دزمزمو داوریدلو حس ته تم
یم،
هیله لرم دهغوی دهر ویی، لغات په مانا ځان پوه کړم اوستاسره
دمیني کولو په هڅه کي وړاندې لاړ سم!!!!

که مي قلم درنگ څخه پريمانه نه وي،
که مي کتاب اوکتابچه راسره ملگري نه وي،
زه مي ځان داسي احساسوم لکه نري چي راڅخه دتل لپاره جدا
سوي وي اوزه يي يوازي پريښي يم!

دتيارو مابنامونو په چوپتيا کي دنا اوريدلو کړيدلو غبرونو
داوريدو په لټه دبنکلي هسک ملغلرو رڼو ستورو ته په
خړگورم:
هوډمي کړي چي دهغو غبرونو داوريده حس ځان کي پياوړي
کړم،
کوم غبرونه چي مغرورو اوځان خوبوونکي وگري هيڅ وخت
نه اوري!

بختور دي چي دزړه په گوټونو کي يې هروخت ستا ښکلی نوم
 شتون ولري،
 څومره نيکمرغه دي هغه وگړي چي ستا دخوښې لپاره شيبې
 تيروي،
 هغه څومره لوړ دي چي ستا لورته يې تل دسپيروخاورو په شان
 غرونه غوندي لوړسرونه ټيټ وي،
 سلام دي پر هغو وگړو چي ستا ستاينه کوي او ستادوستانو ته
 سلامونه ليري!

دا څومره ښکلاده چي په تا کي راغونډه سوي ده،
 ستا دښکلا په پوهيدو اودلیدو وگړي دنه ز غمل کيدونکي تندي
 څخه خلاصيري،
 دمدو سترپاوي يې پای مومي،
 په تاريخو کي نيغه لار موندي، دتل پاتي بربادونکي پله څخه په
 برياليتوب تيريږي،
 خپلو لويو هيلو ته رسيري او په ورستيو کي دتل پاتي
 خوښيو، سکون او تل پاتي ميني څخه برخمن کيري،
 هو ستا مخ ډېر ښکلی او ژ غورونکی دی،
 داسي چي هيڅ توپان،
 غم اودرد،
 غوسه اونفرت،
 ناکامي اوماتي ستا ښه ليدونکو،
 درک کوونکو اوستاسره تلونکو ته نه رسيري!

څومره بده ده چې انسان ددې ټولو نعمتونو سره سره شکر
کوونکی نه وي،
زه هغه وخت حيران سم بيخي ډېر حيران چې کله يو روغ
انسان هغه انسان چې الله جل جلاله روغتيا ورکړي وي ووايي:
زه خوېش نه يم او دا ژوند عذاب دی،
دا بيخي ډيره بي انصافي ده،
دا بيخي ډيره ناشکري ده او دا بيخي لويه نا فرماني ده،
که دناروغانو دحال څوک خبر سي پر ژبه به يې تل يوه خبره
روان وي شکر يارب شکر يارب!

ستا دېن دونو څخه گلونه اوريزي بختور يم چې ستا دېن په
خواکي مې جونگره جوړه کړي ده.
زه دپنځو گلونو خوشبو خوښوم،
همدې گلونه وړمې دي چې زړه ته مې سکون ورکوي!

ما ددې نړۍ دهرکاني بوتې او ذرې ته په غور وکتل درک مې
کړل انسان دخپل جسم له اړخه ډېر کمزوری دی مگر غرور
يې هومره دی چې: خپل لمنځه تلونکي بدن باندې دټولو ناتوانيو
سره دخپل پيدا کوونکي نافرمانۍ کوي!

په تعجب کي يم
دژوند رنگونه ولي راته روښانه نه ښکاري،
زه ولي دطبع دښکلا ننداره نه سم کولی،
زه ولي دوگړو دخنډا سره نه خاندېم؛
داسي خوبه نه وي چي ستا دښکلا دزدان په کروړ پنجرو کي
زنداني سوي يم؟

»»»»

ستا په ښکلا مينيدل د برياکول دي،
خوستاسره وفا کول برياکه رسيدل دي!!!!

دهيلوسمندركي ډوب، غوټه سوم،
سختوڅپويي زما پرهرپرهروجود
دناميدی ساحل ته وغورځوي،
پوه سوم په دې سمندرکي دملغرو موندنه
تيره وجود غواړي!

ډير افسوس؛ ډير افسوس پر هغې سختې شېبې چې دخپلو روانو
شېبو څخه دومره تنگ سي چې ژوند کول درته عذاب ښکاري،
هغه وخت چې يوازي يوه هيله ولري ددې نړۍ څخه ژر
ستنېدلو هيله!

وگوره کاینات ټول په درناوي ولاړ دي،
دخپل ورسپارل سویو کړنو نظم يوه ذره هم نه خرابوي،
که هغوی خپلې دندې ته ژمن نه سي دنړۍ رڼا وي به تیارو ته
ننوخې هغه تیارو ته چې رڼا یې روښانه کولو ته عاجزه ده،
مور ولې نظم ته ژمن نه سو او خپل را کړل سوی کار په ښه
ډول سرته ونه رسو،
غافله سو،

مخ واړو کيدای سي مور هم هغې تيارې کندی ته وښويږو چې
دځينو راوتل ناشوني او دځينو چې بخت ښه وي وبه ژغورل
سي!

هغه چې دسپوږمۍ ښکلا،
دستورو خلا،
دشپې چوپتیا باندي دې ښه پوهوي هغه دپوهې لټه او دهغې په
سمندر کي لامبو وهل دي ،
مور هله خپل دهیلو ساحل ته رسیږو کله چې مور دکتابونو
دپاڼو څخه جوړي نه ماتیدونکي ډېر کروړي بیړۍ کي دژوند
سفر کووو دتل پاتي ژوند لپاره!

خوښ سوم کله چې مي دونو ژرې پانې وليدي چې دونو د
هسکه ځان محکي ته په ارامۍ دتل پاتي هوساينې لپاره را
رسوي.

پر خپل برخليک مي وژړل اوومي ويل يا الله جل جلاله
زما ابدې ارم ځای راته بسايسته اودهوساينې څخه پک راکړي .
دانړۍ خودستونزو په شتون کي تيريزي خواخرت دکړاونو په
شتون کي نه تيريزي .

په دي ستره ازموينه کي مي برپا راپه برخه کړي!

ستاسو ژوند پر دېوال خوړنده سوي تابلو ده چې نورو وگړو ته
هم خوښۍ او غم ورکول سي!

ځينې وگړي ددې سره سره چې شتمن وي خو زړه يې غريب
وي، شتمن نه وي ،
اربنتمن هغه دي چې زړه يې په معنوي ډول شتمن وي.
پيسه لاسته راوړل کيږي خو دزړه شتمنې الهي ورکړه ده چې
ډېر وگړي تري بې برخې دي.
ارزښت بايد ظاهري شتمنۍ ته ورنه کړو اړه شتمنې معنوي
شتمنې ده!

دنفرتونو پندداوري څخه کوز، کښته کړه
 دورونوترمنځ جدايي جلاوالي راوستونکي مه جوړيزه.
 دخپل ډيوې دښکلا نور رڼا چې څومره ستا سترگوته رسيري
 اوورته ځير يې،
 هومره دگاونډي ډيوې رڼا ته هم په پرانيستو خلاصو سترگو
 وگوره!
 دهغو لارو سمت لوري ته وگري مه رابوله،
 دکومولاروملاوي چې درځي،
 کيني، بدی، نفرت، گناهونو،
 لکبله کړي سوي وي
 دلته خپل ټال وخت دگلونوپه پاللو کې تيرکړه اغزي هم دبېخه
 مه باسه کاره داغزو پيوندولو چل چم،
 په گلوباندي ياده زده کړه،
 اوخپل شاوخوا، چاپيريال دي دخوشبوڅخه پرېمانه کړه،
 دلته دمعصومو، بي گناهو، مظلومو مرغيو ښکار مه کوه،
 دپوري غره لويې سيني ته وگوره،
 وگوره په څومره مينه وژنوکو زهري مارانوته يې خپل په سینه
 کي ځای ورکړی دی!
 دهغه زړه خودتيرو ډبرو دی!
 ستازړه خودپستي نازکي غوښي څخه جوړ دی،
 ستا زړه کي بايد دمهرباني چيني وبهيري!

د ډيورنډ کر غیر نه کرښه!
 زما دهغو پولو څخه نفرت کيږي کومې پولې چې دظالم غماز
 او غدار خپل ترمنځ دهغوئ د ناپاکو لاسونو دپاکو قلمونو دزړه
 په وینو درنو پانو پر ښکلي او بې داغ مخ په زور او جبر په
 هغه وخت کې کښل سوي چې:
 دهغوئ دناپاکه وجود لاندې زموږ پاکې مخکې دخپلې دزړه
 دتوتې دبیلوالې په غم کې پر غلام او بادر لعنتونه ویل،
 غرونه لږزیږل او خپل ترمنځ یې بیلوالی نه سو زغملی دا
 څومره بده ورځ وه چې د نړۍ شرغوښتونکو او غلام ترمنځ
 پرموږ دبیلوالې او لیروالي پوله وتپل سول،
 دا ورځ زموږ دجدایې،
 لیراولې،
 ورسته پاتې والي او بې شمېره دردونو او کړاونو دپیل ورځ وه،
 لعنت پر هغو لاسونو چې زموږ دلیروالي په ورځ یې غرونه
 مات،
 مخکې زخمي،
 گلونه خزان او زړونه اړه کړل!

بيله شكه هغه ټول دستايلو وړدي چي دخپلو حقونو ساتني ته
 دظالم پروړاندي رادانگي،
 هيله لرم يوه ورځ ټول لرېر پښتانه افغانان دلوۍ افغانستان
 دبياجوړيدني ږغ اوچت كړي او دپنجاب څخه دافغانستان دبېلي
 سوي دزړه دتوتې دبيا پيوند غزل !!!!
 زمزمه كړي

دخوبونو په ليدلو مي اند كوي ټول رښتيا كيږي،
 خو خبر نه وم خوبونه يوازي خوبونه وي،
 دخوبونو رښتيا كيدل دغرونو سوري كول دي چي كلونه د
 سختو ډبر او څارو ماتول غواړي،
 لاسونه به دي تڼاكي سي؛
 دبدن دژوندي پاتي كيدا جوهر به دي دخولو سره يوځای په
 سپيرو خاور كي ضايع سي او در زحمتونو ورسته به غر
 سوري كړي،
 همداسي خوبونه رښتيا كيږي او سړی خپل ټاكلي منزل ته
 رسيږي!

زړه دمغزڅخه پوښتنه وكړي؟
 اى! احسان هيرونكي زه تل ستاسره ملگرى يم ته ولي زما
 ملگري نه كوي ولي مايوازي پريږدي؟
 مغز دڅه شيبې لپاره چوف پاته سي،

خبرې

خوږې

دخپل وفا دليل نه سي ورته ويلی،
اوزړه هم نه سي قانع کولی،
دماغ وه زړه ته په خبروسي،
پيغور ورکړي ووايي:
زه يوازي دځان خوښي نه غواړم،
دي نړۍ کي يوازي زما خوښي نه ده!
دلته زما خوښی يوازي نه ده ارزښتمنه!
هغه ته يی چي يوازي ځان پېژني،
اونور درته هيڅ ارزښت نه لري،
زه دخپل ځان سره ددي نړۍ خوښي هم غواړم
خوته نه پوهيږي، نه پوهيږي،
زه ستاسره نور ملگري نه سم کولی،
ته خپل ځان پېژنه اوزه به نړۍ پېژنم!
بس زه جلايم اوته جلا!

زما اوستا خلقت توپيرلري!

دلته درنو ستورو رڼا څوک نه ويني وگوره ستوري دتيارو
رڼاکولو لپاره ځان،
سوځوي،
پرځان زحمت تيروي چي وگړي هغوی وويني، دهغوی
سربښندنه درک کړي،
خو افسوس خلک دهغوی په درک اوليدلو کي سوستي کوي،
ځانته دومره زحمت نه ورکوي چي يوار خپلې ناتونه سترگې
دهسک لورته کړي کړي،
ولي؟

خبرې

خوري

زړه برونونکي ده دکمزوري وجود لرونکي دغه اړ وگړي
ولي هسک ته نه گوري،
ولي غرور کوي په داسي حال کي چي دهغوی زړونه ديوي
کمزوري وړتيا لرونکي دي چي دهغې په نشتون دوی دخپلي
يوي کوچنۍ برخې پرته دبيخي ډېرې مودې لپاره په هغه گرد
بدليږي چي ذرې يې دنړۍ په ټولو برخو ويشل کيدلی سي.
افسوس ډاکړنه څومره بده ده!
يو کمزوری څنگه دومره جورت وکړي!

دتاريکو څخه ستا درنا لورته درم:
هيله لرم دژوند په چارو کي دناپايانه رنا گانو بنارته بريالی
ستون سم!

هسک درنگينو وريځو په ننډاره کي دمره بوخت دی چي :ماته
دسپيني سپوږمۍ دديدن خیرت نه راکوي!

خبرې

خوړې

ساگانې مې ستا یاد را تازه کوي!!!!
خو احسان هیروونکی زیره مې کله کله ستا دستاینو څخه غافله
وي!

ستا یو کاته ماته ددې نړۍ درېلي هرخوښی ډېر ارزښت
لري!!!!

دستړیاو پندمو اخیستی دهوساینې په لټه موپښې دتیا کو څخه
پریمانه دي،

مورستري یو،
خو هیله لرو تل پاتې خوښې او هوساینه ومومو!

زه دگلونو دبنکلا څخه ستا ديدانو اميلونه جوړوم،
خوشبويي ماته ستا د اندونو دخپلولوسمت ته رابول!

دژوند دکړاونو اوسترياو څخه دسکون احساس هله وکړم:
کله چي ستا ارام بڅبونکي نوم خپل زړه کي زمزمه کړم!

ستا دمخ رنگينو وړانگو خو ټوله نړۍ نيولي ده،
بدبخته هغه وگړي دي چي دا بنکلي وړانگي نه وينې،
تياروکي ورڅخه گټه نه اخلي او پرانده دي!

ستا دميني په سمندرکي دومره غوټه سوي يم چي ستا الماس
يادونه مي اوس نه پريريدي چي ساحل ته ستون سم!

دونودپانوسره
لگيدونکي شمال،
دآسمان په مخ کي خلیدونکي ستوري دشيپي په دې تياره کي
دغرونودڅوکو څخه دوحشي ژوو اوازونه دنباتاتو په
پانو اوساقوباندي اوريدونکي شبنم،
د زر غونوبونودونودبيخونوڅخه دچرچرکو زير ږغونه،
په دې تياره کي هرگړندی اهتزاز ددې خړي ځمکي دپاسه
دتکوشنو اوبو زړه راکبنونکي شورهار،
دژوترمنځ يوبل سره دخپل ستري اوخوشحاله ژوند کيسي،
دها خړپر کورپه غولي کي دژريدونکي ماشوم ژړا،
په خواږه خوب ويده ددې پوري مقبري مري،
دها حجرې په تخت ويده نا خبرخوان،

خبرې

خوږې

ددې شين چمن په منځ كې دسپيره پټكي دخيرو څپلوي خاوند
دخيال په نيلي سپور زلمۍ،
داهرڅه ددې طبعت ځانگړتياوي دي!
دا طبعت بنكلي دى!
داتخيول پيچلى دى!
دا اوازونه هريو ډېرڅه وايي!
داهيلي ژوندۍ دي!
داحمكه توپاني ده!
دا اوبه خوتيدونكي دي!

هغوچي ځان ته دخوبونومانۍ جوړي کړي وي همداسي
دخوبونودمانيو په تمه تمه په دصحرا په توند اوسوځونکي لمر
کي خوب وړي پاته سول!
چاچي دجونگري دودانولولپاره لرگي اواغزي راغونډول پيل
کړي وه :
هغوي اوس دخپل جونگري په يخوسيوروکي آرام کوي!

دبي علمي څخه داسي تېنتم لکه څنگه چې:
دسمندر په منځ کي دبيري څخه لويديلي انسان دخپل مرگ څخه
په تېننه کي وي!

داغزوکېنت مي وکړ دزړه په مينه مي سپيني خوږو اوبو باندي
خړوب کړل،
زرغونه سول،
دگلونوپه ليدلو يي زما زړه دخوښي څخه ټوپونه ووهل:
گلونه يي نرم اغزي وکړل،
هغوی زما لاسونه نه ژوبلول پيل کړل:
هوو!
زه خبر نه وم چې:
داغزو کروندگر لاسونوبه تل په وينو سره وي او تل به دخپل
کرلي کېنت څخه ورسته دڅه مودي دخوښۍ:
خفگان وينې!!!

خبري

خوري

دتياروماننامونوپه چوپتيا کي دنااوريدلو کريدلو غرونو داوريډو
په لټه دبنکلي هسک ملغرو رنو ستورو ته په خيرگورم:
هوډمي کړي چې دهغو غرونو داوريډحس خان کي پياوړي کړم،
کوم غرونه چې مغورو او خان خوبونکي وگړي هيڅ وخت
نه اوري!

دغرونو هسكو، تيرو څوكو ته دخيال په تال كې ځانگم،
 آندوړی يم او غلی يې ديدن كوم،
 اندم: غرونه دخپل هسكوالي په شتون كې دغرور اوځان بنودنې
 هوډ نه لري،

هغوی تل پاتي چوپتيا او سكون ځكه غوره كړي دي،
 ځكه چې هغوی نه غواړي په خپلو بم غرونو دوگړو غرونه
 وركانه كړي هغوی درك كړي ده چې زموږ خبرې به هيڅ
 وخت داوگړي وانه وري،
 ځكه داوگړي دومره په خپلو چارو كې بوخت دي چې دځمكې
 دخبراداري غرونه نه اوري،
 هغوی غرور كوي اودوخت تيز تگ ته هيڅ غوركوونكي نه
 دي!

داوگړي دهسكو غرونو كږو ملاو ته نه گوري چې دتېزو
 توپانونو لكبله يې ملا وي ماتي سوي دي،
 خوبيا هم دې هسكو غرونو يو اه هم نه دی كړی،
 چوف دي،

زغم اوصبريې په خټه اخېنل سوی دی.
 داهسك غرونه دومره عاجزه دي چې حيواناتو، نباتاتو، حشراتو
 ته يې خپل پر ښكلي بدن داوسيدو ځای ورکړی،
 هغوی دخپل هسكوالي او كرورولي په شتون كې بيا هم ددې
 كمزورو بدن لرونكو په وړاندي كوم بدغبرگون نه دی څرگند
 كړی!
 وگوره!

هغوی دغرور په نوم كوم څه نه پيژني!

قدمونه وړاندي ږدم:
تیارې د سپوږمۍ د ښکلي مخ په لیدلو ورکې سولې،
ستوري راته نیغې او ورکې سوي لارې ښیې!
زه هیله لرم بریالی منزل ته ځان ورسوم!

په هسک کې ستا ښکلا په سي لټه کوم!
ستا دخبرو وړمې مې د دردمن زړه پر زخمونو ملهم ږدي!
وړاندي ځم اوستا گلونه قدمونه څارم،
ښايي زه ستا په ښوول سويه لاره په ښه ډول لارنسم خو:
هڅه کوم پر همدې لارې بریالی خپل منزل ته ځان ورسوم!

که غواړو دوگړو دڅهرو ښکلا په ښه ډول ووينو،
دخبرو په خوږوالي يې پوه سو،
وپوهيږو هغوی زمونږ څخه څه غواړي او مونږ ته بايد هغوی
څومره درناوی ولري،
سترگې مو بايد ښکلا ليدونکي او
پلټونکي وي،
خبرې مو بريابلونکي
خوږې او پرييل سوي وي،
مغز موباید ويين،
موندونکي،
هر اړخيز پريکړه کوونکي وي او خپله درناوی کوونکي
واوسو.

خبرې

خوږې

کله چې زه د قلم درناوی ونه کړم: باید دهیڅ درناوي هیله ونه لرم، قلم د پوره درناوي وړ دی خو افسوس موږ هغه ته درناوی نه کوو، په پاکو وینو یې دوگړو ژوند، روان، او احساساتو ته زیان رسو، دا څومره بده ده چې د قلم په پاکو وینو د پانو پر بې داغو پاکو بدنونو باندې بد لیکو، هوو دا ډېر او بیخي ډېره بده، نه مننونکي، زیان رسوونکي او بربادونکي کړنه ده، که څه هم زموږ ژبه ښکلي نه وي خو د قلم ژبه ډېره ښکلي، احساسات یې نازک، سترگې یې ښائیستي او بدن یې پیاوړی دی، موږ باید دهغه ژبه بدوینوونکي، سترگې یې بدرنگي؛ احساسات یې مات او بدن یې کمزوری نه کړو!

لیکل به وکړو، ښکلي، گټور، وینوونکي، لاره ښوونکي، هیله لرونکي، موخه موندونکي، بریاته رسیدونکي، پاک او دحوس په او بو نه پریواللي لیکل، ځلانده او بریښیدونکي لیکل، هسک ته بلونکي لیکل، موخو ته رسیدونکي، وفالرونکي او درښتیا په رنگ رنگ سوي لیکل.....

هو دا د قلم درناوی، مینه او حق دی!

خوري خبري

لنڊڪي شعرونه او ادبي ٽوٽي

ليکوال: محمود حميدزي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library